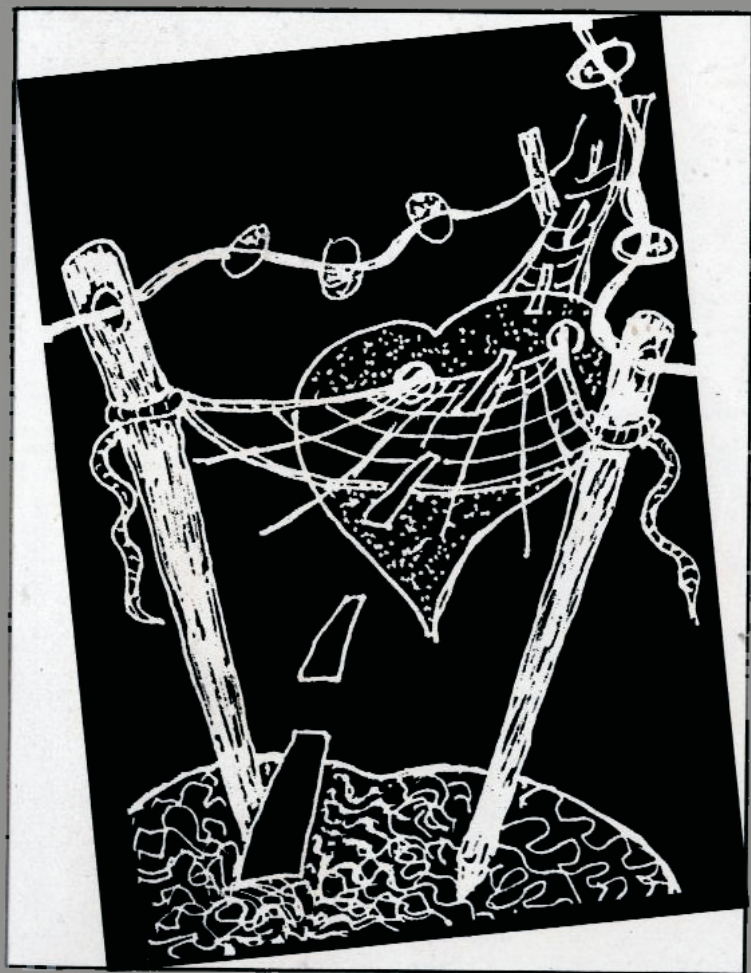

ION URDA

REDEFINIRI

SENTIMENTALE

EDITURA
SIGMA PLUS

*Dedic această carte
soției mele, Elisabeta,
o prea neînsemnată ofrandă
față de tot ce i se cuvine...*

Autorul mulțumește din suflet generoșilor sponsori fără de care această carte nu ar fi văzut lumina tiparului:

SC UZO BALCANI SRL Hunedoara
SC SAMANTA TRANS SRL Hunedoara
SC RECORDFISCU SERVICE SRL Hunedoara
SC MIDOS MARKET PROD SRL Hunedoara
SC COMSER SRL Hunedoara
SC TIMUX SRL Hunedoara

Aceleași alege mulțumiri pentru domnii:

Sebastian Zgăvîrdean, Gelu Simoc, Dănuț Fiscuteanu, Mircea Pădurean,
Viorel Arion, Horia Paștiu, Marin Bîrjea, Ianos Simo și Attila Doboly.

EDITURA SIGMA PLUS DEVA

Str. Avram Iancu, bl. H 1, et. I

Tel./fax: 054/212661

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

URDA, ION

Redefiniri sentimentale/Ion Urda - Deva: Sigma Plus

1998

72 p.; cm

ISBN 973 - 98806 - 1 - 4

ION URDA

Redefiniri sentimentale

Motto: "... Cunosc oameni care n-au putut iubi
profund decât după ce au devenit vinovați. Inocenți
le-a dat o stare de superficialitate, în vreme ce vina
i-a făcut maturi și gravi"

(Octavian Paler - *Polemici cordiale*)

EDITURA

SIGMA PLUS

DEVA 1998

107

107

107

Grafica: Tiberiu Balazs
Portret: Radu Roşian
Tehnoredactare computerizatã: Nicolae Szekeley

Cuvînt înainte

A redefini. În fond poetul dintotdeauna a redefinit. El este cel ce dă nume lucrurilor și ființelor, le identifică și exprimă. O face în lumina unui crez, a unei emoții, a sentimentelor care-l animă, îl redefinesc, ele însele, ca om. ION URDA a văzut poezia ca sentiment în primul rînd, însă unul cumva de duminică. Un spațiu al ieșirii temporare din goana vieții prozaice pentru un duminical, sărbătoreț loc al confortului în frumos. Al cerdacului de la țară, al pridvorului din care contempli dar și te autocontempli. Și îți permiți chiar o tandrețe, un catren, un ornament artistic în care consacri sufletul, mărturisești dragostea sau tristețea, vis-a-vis de semeni, de cei dragi.

În poezia lui ION URDA nu găsim resentimente. Nici umbre groase: dacă ai picta, formele ar fi vagi în lumină, dominant calde.

Generos, incredibil de sfielnic față de litere, acest poet iese tîrziu în lume cu propria-i carte tocmai din ciudata lui grijă de a nu (cumva) lovi pe cineva, fără voie. În fapt ION URDA e fascinat de poezie, a consemnat-o prin ani, fără să se înghesuie a o publica. A cochetat și cu epigrama, satira, cronica rimată, însă este un remarcabil poet al acordurilor grave, al notației lapidare, al concentrației cu maximă și respectuoasă simțire pentru și față de limba română. Ars poetica sa pare a fi primul poem... Un poem dintre cele rare care, concentrat, dă perspectivă filozofică unei întregi vieți: "Ape limpezi curg domol peste pietre rotunde / Precum zilele vieții ce se duc rînd pe rînd / Puntea pe cabluri – leagăn peste rîu atîmînd / Pare un drum șovăielnic spre nicicînd și niciunde..." "...Din văzduh duhul flamei..." mușcă și amenință, însă poetul "...se prelinge către umbră" iar "umbră-i tot mai firavă, adormind în țărînă...". Între flamă și umbră, puntea suspendată deasupra Eternului sau Vieții, aruncată de Trecere, este, în balansul ei peste neant, o cale de transcendere în acel "dincolo" pe care-l intuim cu toții, poetul extrăgînd semnificații pragmatice, reductibile în spațiul afară al textului, însă generos sugestive, optimiste, dincolo de acordurile grave, elegiace.

ION URDA se autodefinește sentimental, substanțial, o face cu venerație și acel cult rar față de cuvînt, scînteia din primordiala unitate a Logosului. "Visul nu poate rodi în pămînt străin" spune altundeva. Pămîntul inimii lui ION URDA, o inimă care cîntă ca urciorul, cu sunet însetat, al argilei "tera sigilata", este unul rodnic. Și pentru semînțele cuvintelor, și pentru olărit. Iar Plăsmuitorul și Semănătorul sînt în poeziile sale frații întru Bine și Frumos și iubire. Vignetele unui foarte bun plastician Tiberiu Balazs – pun petale romantice peste strădania de grădinar răbduriu a poetului hunedorean. Un tandem liric pe care îl salutăm ca atare. (EUGEN EVU)

Versurile lui ION URDA se construiesc pe un discurs liric prin care poetul trece "cu flori de scaiete în mînă" (imortele) spre "marginea singurătății", unde ni se dezvăluie o luptă permanentă cu realitatea în care "iubim în ascuns, pe furiș, în tăcere" ... Poemele par suite de cîntece din care autorul recompune o lume în care sîntem chemați amplu și referențial spre visare: "Caută bine ! Trebuie să-ți fi rămas / puțină visare" ...

Forma de exprimare este în balans între clasic și poezia de notație, direct mărturisitoare, fără ornamente, sinceră și sub flama emoției. Poeziile par semănate în timp, prin vârste, reținute într-o respirație scurtă, domolite de o vagă autocenzură, parcă dintr-o vinovăție față de lume, așa cum sugerează și în motto-ul din Octavian Paler: "Cumosc oameni care n-au putut iubi profund decât după ce au devenit vinovați"... Citatul ales este cu două tășuri, el acuză moral, dar și mărturisește nuanțat o sfială a fugii cu privirile peste suprafețe netede, fără riscul de a suferi...

Nobil din partea autorului că își dedică numeroase poeme amicilor sau unor confrăți, cartea fiind în acest fel una a redefinirilor sentimentale, ale unui romantic situat undeva într-un timp mai degrabă interior... (PAULINA POPA)

Puntea pe cabluri

- profesorilor mei Elena și Nicolae Dogaru -

Ape limpezi curg domol peste pietre rotunde
Precum zilele vieții ce se duc rînd pe rînd
Puntea pe cabluri – leagăn peste rîu atîrnînd
Pare un drum șovăielnic spre nicicînd și niciunde...

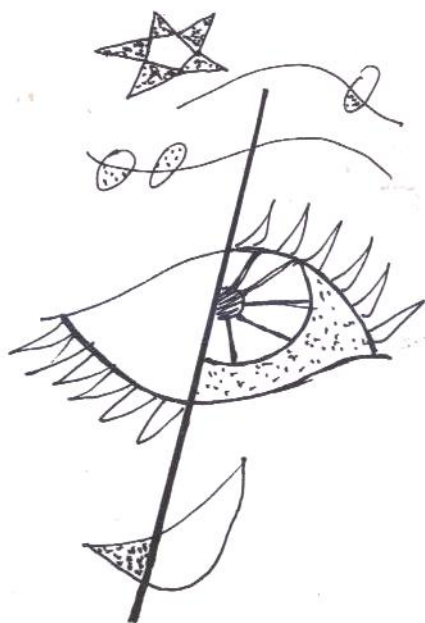
Jos în vad printre pietre tot mai licure-o mreană
Din văzduh duhul flamei varsă flăcări cîinios
Mă preling către umbră sub arinul stufos
Somnul tandru-și mulează toropeala pe geană.

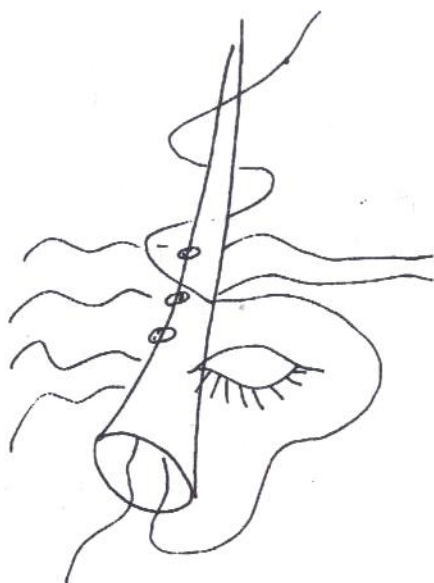
Zarea-i în tremolo sub valuri de aer încins
Umbră-i tot mai firavă, adormind în țărînă
Leagăn de vise-i, valsînd prin dogoarea stăpînă
Puntea pe cabluri – drum incert către sufletul nins.

Glogova, aug. 1998

REVERIE ALBASTRĂ

*"... Floare-albastră ! floare-albastră !...
Totuși este trist în lume !"
(M. Eminescu)*

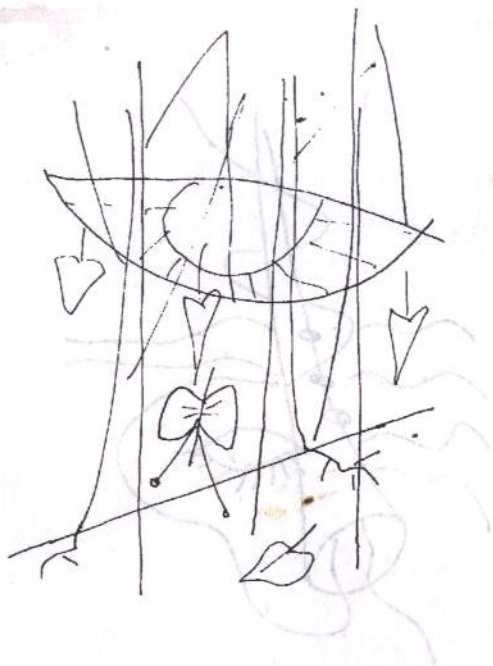

Melancolică

Se ascund în flaut sunetele-mierle
Se strecoară-n cuget tainic somnul-șarpe
Mistuie tăcerea zimbetele-perle
Mor dezacordate sufletele-harpe.

E un naufragiu pe oceanul-vis
Cînd îngheață-n vine patima-speranță
Fluieră neantul gîndului-abis
Jos lingă altarul inimii-vacanță.

Tăcere

Cad din copaci , rînd pe rînd, melancolic
Frunzele-fluturi, ruginie tristețe și moarte
Se așterne în jur o tăcere ciudată, aparte,
Sub un cer plumburiu, amorțit, alcoolic.

Alene se lasă uitarea-n privire
Printre plopii stingheri, rătăciți lîngă drum
Ceața-și retrage agale cortina de fum,
Ochii rămîn mari, înrouați de uimire.

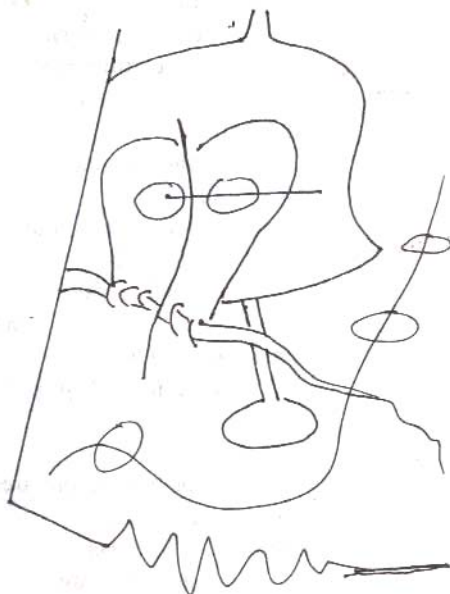
Te privești înăuntru și nu știi ce mister
Încălzește în tine sentimente-amorțite,
Cauți în jur cu priviri obosite
Și te miri că ți-e cald, cînd afară e ger.

Amurg melancolic

Fluieră vîntul prin unghere ascunse
Latră un cîine absurd, selenar
Scapără ziduri alboare de var
Pe uliți nătinge de umbre străpunse.

Cîntă o buhă prin ruini de biserici
Se stinge un dangăt de clopot stingher
O stea se petrece vibrînd peste cer –
Pe cîmp licuricii scînteiază feerici.

Cade pe tîmple, pendulînd în tăcere
Tristețea cu ramuri umbroase și reci
Uitarea-i stăpînă, cuvintele-s seci
Vîntul suspină printre frunze de miere.

An Nou

- Iar ai venit, An Nou,
cu sacul plin

de neliniști și căutări,
de incertitudini și sete
de viață...

zilele îmi fug
printre degete

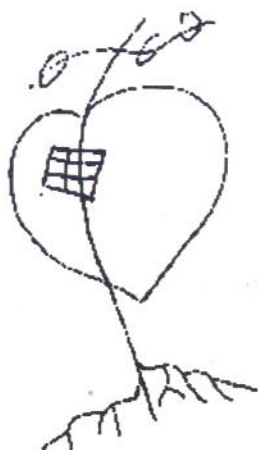
viața mi se scurge
prin capilarele timpului
ca nisipul

unei clepsidre fixate implacabil,
în neant...

Și tu iar mi-ai adus
doar îndoieli și speranțe,
temeri și iluzii...

Le mai am
și pe cele de anul trecut.
Caută bine !

Trebuie să-ți fi rămas
și puțină visare.

Lacrimi buimace

lui V. Nacu

În calde amieze de vară târzie
Cu nori buluciți în turme năfînge
Ostatece gînduri năzuiesc spre tărie
Robite de patima ascunsă în sînge

Se scutură ochiul de lacrimi buimace
Și viața înclină nedrepte balanțe
Pîndind deznădejdea cu gheare rapace
Din vis ne ucide fragile speranțe.

De-am ști cum se-ntoarce cărarea pierdută
Pribegele clipe cum pot să se-adune
N-ar zace visarea ca pasărea mută

Recifuri de gînduri se zbat în genune
Uitarea zidește cetate tăcută
Privighetori suie-n zori rugăciune...

Amurg

lui Tiberiu Balazs

Dangăt de clopot
poartă alene peste cîmpie
străveche solie de tihnă

Ierburi încinse – candel
cu-arome de taină
binecuvîntă ramura de vînt...

Amețitoare constelații
își scutură, precum o toamnă rodul,
fructele – stele căzătoare

Ochi limpezi și-afundă
mirarea în undele somnului
și umbra coboară a pace...

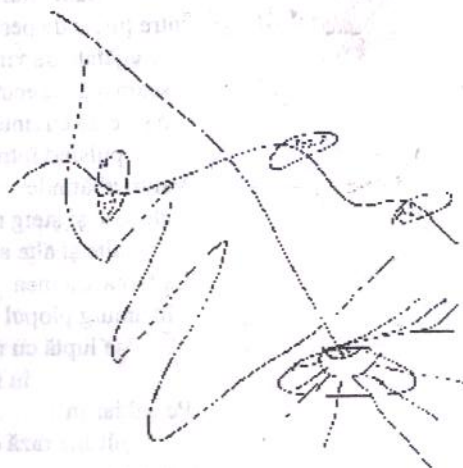
E ora nedeslușitei visări,
numai inima singură tace...

În zori

Aripile se-nchircesc peste vise
zborul se prăbușește lăuntric
și sîngele curge, limpezit de dorințe.

Se sparge durerea în mii de oglinzi
și ochiul, împăienjenit în lumină,
șovăie-n pragul unui nou început.

Își frînge trilurile o privighetoare...
Flori îmbrățișate de brumă își poartă
Roua ca-n suflet o trădare
Demonul nopții tot mai adînc se strecoară
prin unghere nemîngîiate de soare.

Amurg în septembrie

Beția aceasta
voluptoasă în fața
adîncului mării
între țipete de pescăruși
agățate de vînt
seamănă oarecum cu
o sete de cuvinte
pulsînd între metafore.
Valuri zbătînde
clădesc și șterg mereu
alte și alte amintiri.
La fereastra mea
în amurg plopul
se luptă cu marea
în foșnete
Pe caldarîm
ultima rază de soare
moare
odată cu vara.

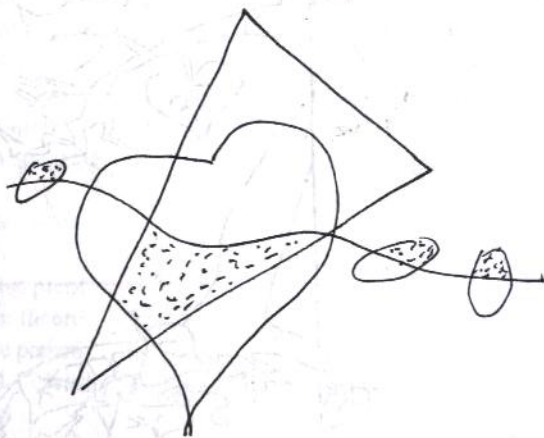
Dacă am îndrăzni

Dacă am îndrăzni să credem că undeva în zare
 Cerul se apleacă într-un tandru sărut
 Peste umerii dezgoliți ai planetei,

Dacă am îndrăzni să credem că stropii de ploaie
 Sînt lacrimile cerului beat de fericire
 Îmbrățișîndu-și iubirea milenară,

Dacă am îndrăzni să credem că pleoapele
 Zbătînde ca aripa unei păsări rănite
 Sînt mesagerele altei tainice zări

S-ar rupe toate zăgazurile inimii
 Și s-ar revărsa, mare adîncă,
 Toată iubirea în răstimp încătușată.

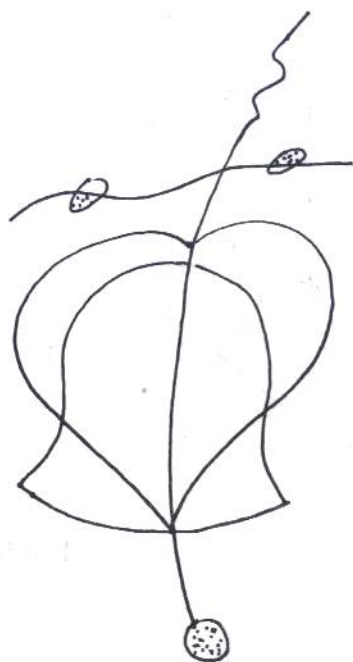
Renaștere

E toamnă...
Printre ramuri pietrificate
ca niște colți de mărgean
vîntul mișcă alene
aripi ruginii
de tristețe.

Ca niște frunze uscate
cad ultimele sentimente

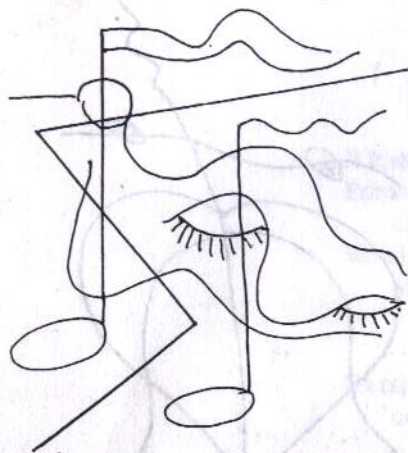
Dar la subțioara
frunzelor pierdute
așteaptă primăvara
muguri de speranțe...

Confesiune

Adieri de mătase
duc solie albă
alături de vis
iar tu sameni
printre insomnii
eterna speranță
ispita
cea de toate zilele...
Un clopot
și se stinge-n piept
bucurându-te de tăcere
eliberată de patimi
serafică făptură – cărare
spre neștiut

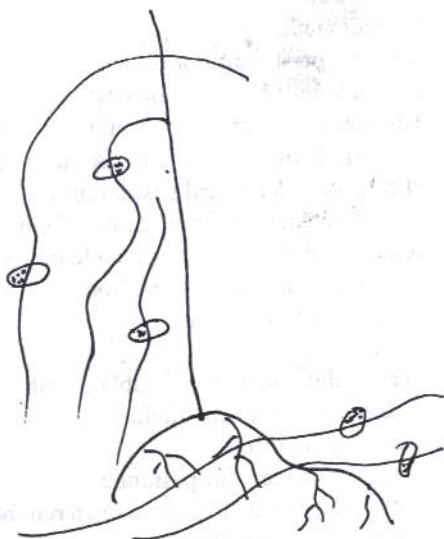
Lui Blaga

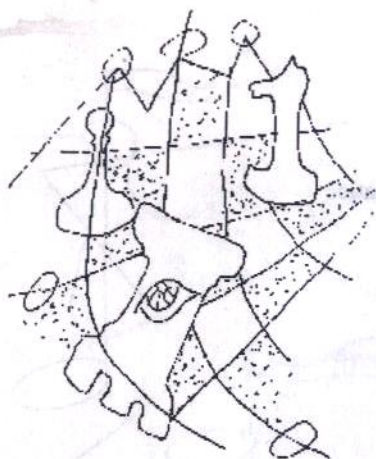
Ai venit din cer
ca o șoaptă
în marea trecere
înfiorînd
a lumii taină
cu zvonuri
mai adînci
de sfînt mister
ca un glas
de lebădă cu cîntec
pre cîntec călcînd.

Sub pleoapa ta
de zeu bătrîn
copii deslușesc și-acum
cu-ncetul
și jocul
și iubirea
și înțelepciunea...

Fantomatice păsări

La marginea unui fluviu bătrîn
cu ape oboseite pe care
vapoarele trec – fantomatice
păsări
sălcii plîngătoare aplecîndu-și
ramuri îndurerate – căzute
brațe mîngîind
undele călătore
îmi aduc aminte
de părul tău,
ostenite șuvițe de tandrețe
curgînd – valuri
întunecate
peste liniștea serii...

Viața ca o tablă de șah

soției mele

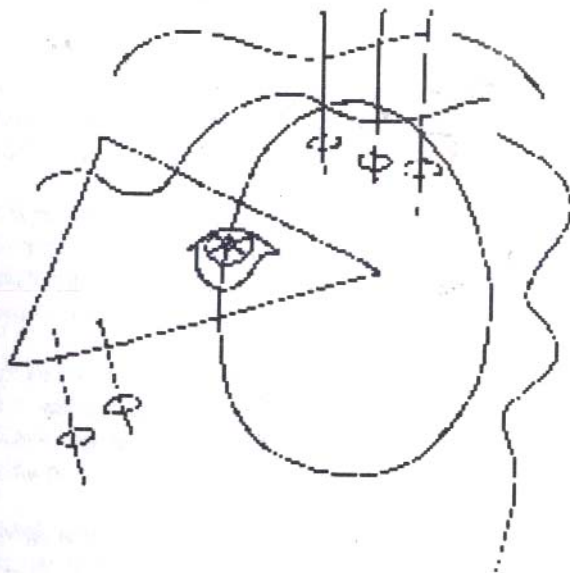
Viața e ca o tablă de șah...
Pionii se aseamănă cu gândurile
merg tot timpul doar înainte
privind pieziș la fericirea altora.
Caii sînt umbrele viselor
și poate de aceea visele
au drumul atît de întortocheat.
Nebunii – pasiuni dezlănțuite
iau viața de-a curmezișul
și se sacrifică ușor
de dragul unui vis.
Turnurile au ceva din îngîmfarea
puterii de a călca peste sentimente

uitînd că o aruncătură piezișă de gînd
le poate preface în ruine
Dama – îngemănare de nebunie și îngîmfare
reprezintă puterea și pasiunea
azvîrlite cu nonșalanță
în jocul vieții.
Regele – prințul tuturor pasiunilor
și ținta tuturor blestemelor vieții
este, totuși, bărbat și moare cu fruntea sus
cînd este învins de un altul, mai puternic.
Păcat, doar, că în jocul pasiunilor lui
dama este uneori o figură de sacrificiu
pentru ca el să fie încununat cu laurii
pe care-i azvîrle apoi, nepăsător,
și ia jocul de la început.

- Vezi, iubito, viața e ca o tablă de șah !
Trebuie să ne adunăm gîndurile,
să ne strunim visele,
să așezăm la locul lor pasiunile
și, cu flancurile întărite de puterea renunțării,
să luăm jocul de la început.

IMPACT SENTIMENTAL

*"... Dar încă mai ninge, încă mai ninge
Cu tine în mine rămân înghețat..."
(Nichita Stănescu – Sete)*

Romaña vremii risipite

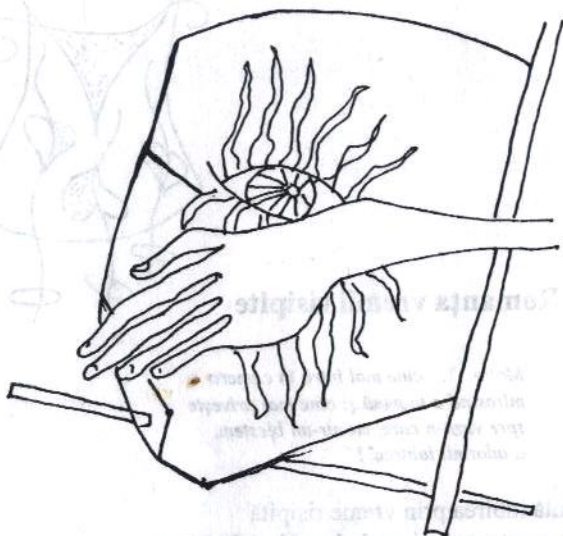
*Motto: "... cine mai intră în camera
mirosind a toamnă și cine mai privește
spre vaza-n care, ca-ntr-un blestem,
a adormit iubirea ?"*

Te caută iubirea prin vreme risipită
Căci s-a tot scurs nisipul clepsidrei fără rost
Și cruntă-a fost tăcerea în care-a fost ursită
Cînd doar în suflet și-află alt suflet adăpost.

Se scutură pe inimi aducerile-aminte
Petale de lumină din florile ce-adorm
Se mai răsfrînge încă durerea în cuvinte
Și n-a murit speranța stră-visului enorm.

Un răsărit de soare în suflet e-mplinirea
Dorinței mistuite de vise-nmugurind
Din mit Orfeu renaște să-și acordeze lira
Reîntregind prin vreme al dragostei colind.

Nu te-amăgi, iubito ! Simțirea amorțită
Într-un sfîrșit de toamnă cu aripi ruginii
Renaște primăvara cu iarba încolțită
Și va fi soare-n suflet cînd ne vom regăsi.

De dragoste

Granit îndurerat sînt...

Doar iarba fiarelor

din ochii tăi,

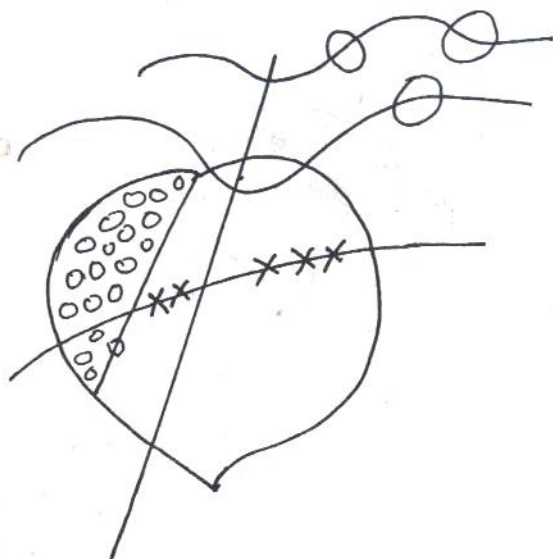
doar dansul degetelor

tremurînde

în mîngîioase adieri

m-ar putea face să greșesc

vorbînd despre dragoste...

Rătăcitoare umbre

Miraj de-arome-s teii și troienesc cărarea
 Alunecă în suflet dorințele încet
 Rătăcitoare umbre dansează desuet
 În freământul de raze, reîntregind visarea

Extazul naște patimi și lacrimi împietrite
 Iubirea ține clipa în lanțuri ferecată
 Cumplita-nsingurare se frînge dintr-o dată
 Uitate sentimente renasc învălmășite.

Demonice instincte adulmecă fiorul
 Reînviat o clipă în ochii visători
 Ascunde ploaia-n lacrimi tomnatice culori
 Grăbită clipa moare și gândul își ia zborul...

Impact (I)

Sfarâm găoacea de piatră
crescută peste inimă
și cioburi ucigașe
cad peste suflet
însingărindu-l...

Strig: - Nu atinge ! Înaltă
tensiune !
și mă cuprinde o altă
singurăciune.

Pietrificate nuanțe de gri
se risipesc în tăcere...

Toată agoniseala mea
de tandrețe
e prea puțin...

Flori de scaiete

lui Ion Dinu

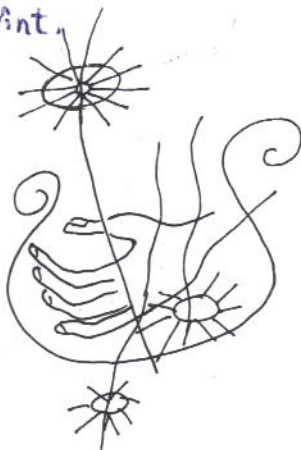
Ce stare cumplită te-apasă
Cerșind printre umbre cărare
Ce stare cumplită se lasă
În sufletul nins de uitare

Ce stare cumplită se naște
În dalbe ninsori de cuvinte
Iubirea cu sfintele-i moaște
Se-agață de-aduceri aminte

Ce stare se cheamă că este
Cînd totul de patimi e stins
Și-aștepți doar o clipă, o veste
Și vezi că pe zare a nins

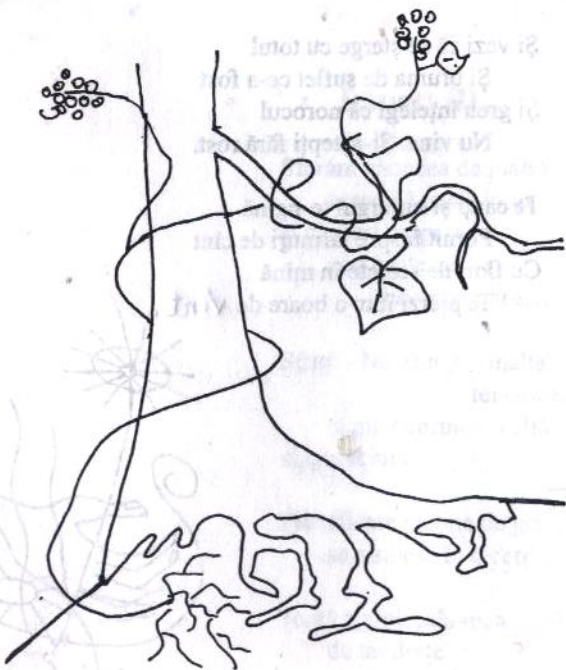
Și vezi că se șterge cu totul
Și bruma de suflet ce-a fost
Și greu înțelegi că norocul
Nu vine. Și-aștepți fără rost.

Te cauți și-amurgul te-ngîină
Pornit înspre țărături de cînt
Cu flori de scaiete în mîină
Te pierzi într-o boare de vînt.

Stejar bătrîn cu pădure tînă ră

Cu mîinile vîntului
se mai agață
de ramuri
amorțite frunze
secate de sevă
fără să știe dacã
au murit sau dorm
în mugurii ce se nasc
viguroși
la subțiori.

Luciditate

veșnicei călătoare

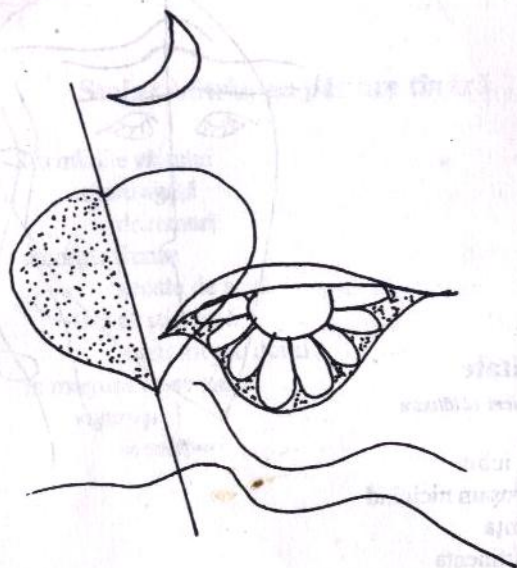
De nu te-aș fi iubit
 nu-ți reproșam nicicând
 absența
 impertinența
 cu care ochii tăi au strălucit
 arzînd
 ruinele din gînd
 învîlmășit.

Privirea-ți m-a pierdut...
 m-am aruncat în vis
 orbește.

Copilărește
 cu inocența unui nou născut
 mi-am zis
 că cerul te-a trimis

pentru-un sărut.

De ți-aș fi observat
 în ochi, amețitor,
 dorința !
 Toată ființa
 privindu-te-mi vibra ciudat
 de dor.
 Dar ai trădat ușor
 și ce păcat !

Impresie (I)

Atîta senin e
în ochii tăi
încît noaptea
se luminează feeric
ori de cîte ori irișii
înfloresc
la marginea singurătății.

Matca zădărnicii

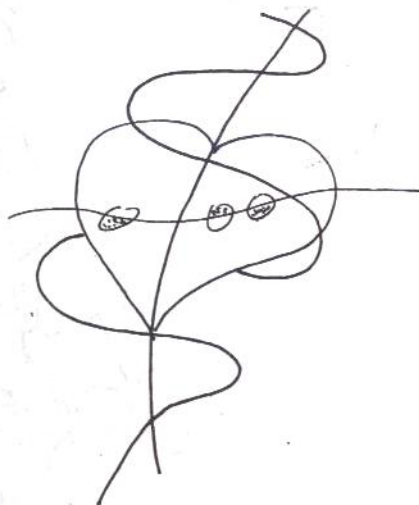
prietenului G. Dăbuceanu

Ne împresoară-a timpului capcană
Și ne îngroapă valuri de-amintiri
Se-ncolăcește strâns ca o liană
Șarpele blînd al marilor iubiri

Și ne trezim în ziua fără nume
Ca robi supuși ai singurei dorinți
Uitînd că ne privește-o-ntregă lume
C-am mai iubit sau că sîntem părinți.

Ne doare sufletul de întristarea
Unei făpturi venite din alt timp
Și nu mai știm pe unde e cărarea
Intrării în mai vechiul anotimp.

S-ar cuveni să-ntoarcem universul
La vechea matcă a zădărnicii
Să nu mai aibă pic de sunet versul
Să fim copii de suflet ai pustiei.

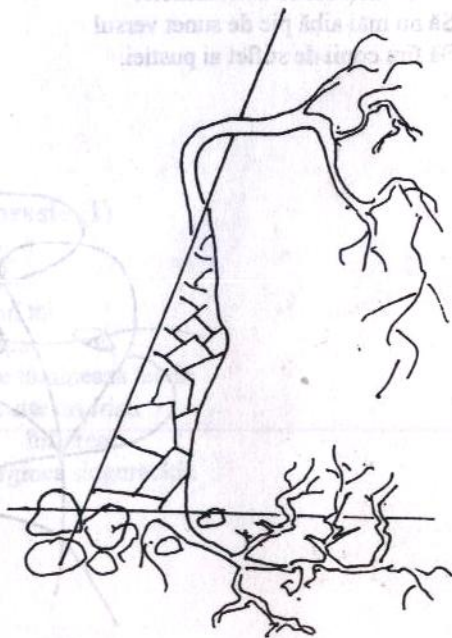

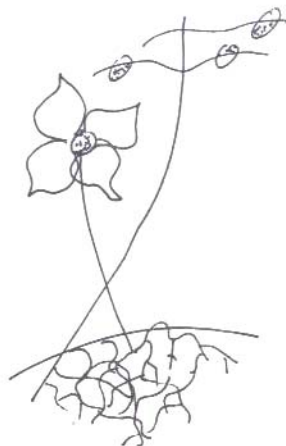
Circuit închis

Decembrie... Copacii
întind brațe de piatră
invocînd cerului sur,
atotpurificatoare – zăpada.

O amorțeală
vecină cu moartea
a așternut zăbranic
de tăcere.
Seva a uitat să mai suie
Iubirea a secat
ca rîul căruia
i s-au furat izvoarele.

Cling, cling... Orice sfîrșit
e-un veșnic început.

Aniversare

soției mele

Parcă mai ieri eram adolescenți
Atîta de frumoși și fericiți
Trecînd prin viață simpli, inocenți
Timizi, încrezători și-ndrăgostiți.

Dar timpul și-a văzut de-a lui orîndă
Ducîndu-și anii-n ritmuri prea alerte
Și tot mai des văzurăm în oglindă
C-apar pe frunte cute tot mai certe.

Am mai trecut și peste ceasuri rele
Și-am depășit cu bine orice greu
Ne-au luminat viața două stele
În care sîntem, UNUL, tu și eu...

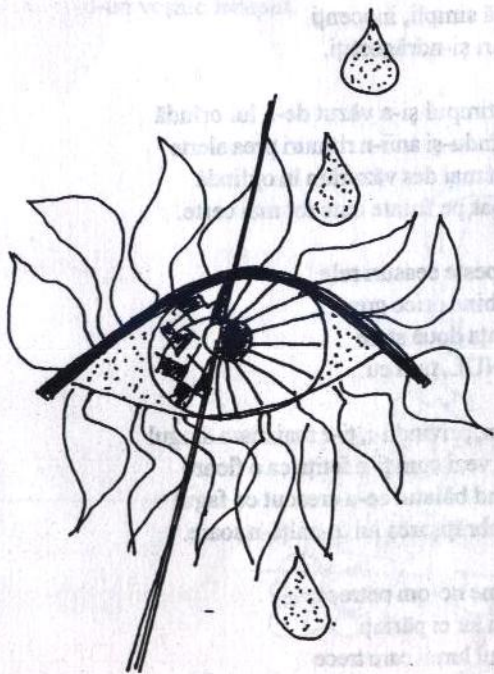
Acum, privindu-i, ți-e mai mare dragul
Cînd vezi cum ți-e fetița ca o floare
Și cînd băiatul ce-a crescut ca fagul
Cu-mbrățișarea lui te-nalță-n soare.

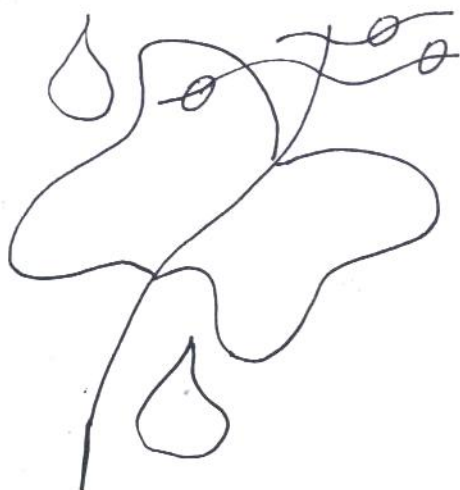
Încetișor prin vreme ne-om petrece
Vom deveni bunici iar ei părinți
Și-om fi-n vacarmul lumii care trece
Bătrîni frumoși cu aure de sfinți.

Dans

lui Ion Dinu

Sunete-n picuri
câzînd,
Fluvii de liniște
sub visătoare-arcade
curgînd,
uitare-așternînd.
Taină profundă – ochiul
iris de foc
înflorind
Privirea uitînd
drumul înapoi
Oglindă – lacrima
împietrind.

Ascultă-ți chemarea

Lasă-ți gândurile – fluturi să zboare
Aleargă în calea oricărui vis
Mizează pe-a iubirii splendoare
Uită-te fără teamă-n abis

Privește lucidă-n pupilele vieții
Trăiește-o cu fiece fibră, intens
Căci riști, prizonieră-n robia tristeții
Să-ți faci din destin un teribil nonsens.

Nimic nu e simplu pe lumea aceasta
Iubim pe ascuns, pe furiș, în tăcere
Lăsăm două lacrimi să cadă și "basta"
Încercăm consolarea lingă-o sticlă cu bere.

... Trec anii și iubirea-ți spune: "- Strămo !"
Ascultă-ți chemarea din suflet și vino !

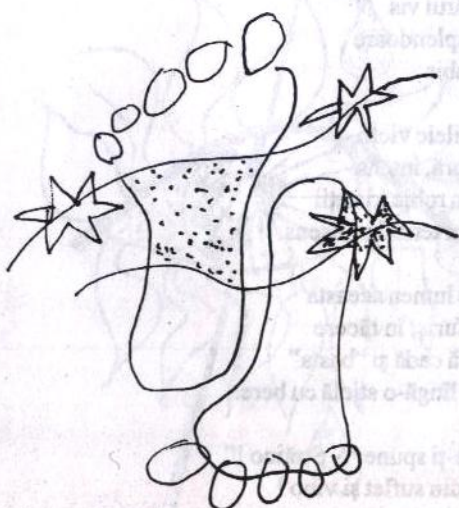
Impact (II)

Peste cîte coline trece
sufletul pîrjolit
de tristețe
se mai găsește
un izvor
ce răcorește
însetații
de fericire.

Și niciodată
vreun gînd
n-a-nvolburat
unda limpede
a izvorului meu.

Astăzi tu,
zvîrlugă fierbinte
mi-ai tulburat
mersul senin
printre aștri.

Rugă profană

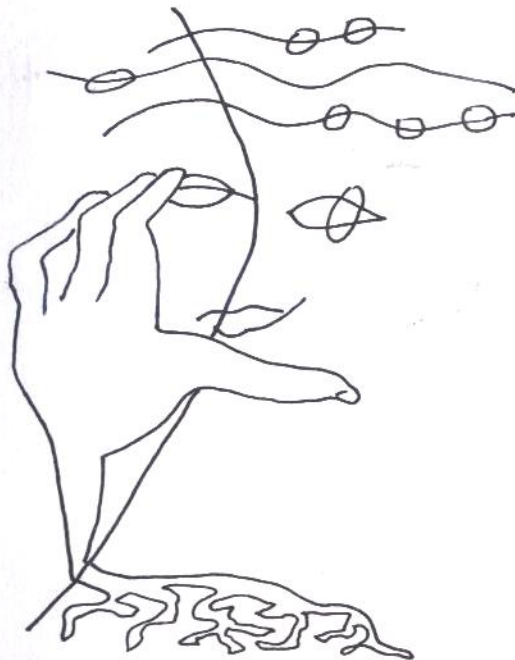
Cutremură-se lumea cernită de păcate
Învolbură-se norii în neguri de mînie
Și sîngele să sece în inima pustie
Și frigul să se-așeze pe sufletele toate.

Să moară veșnicia bățînd într-o secundă
Să se-nchircească cerul în ierburi ofilite
Să-și plîngă norii ploaia cu lacrimi otrăvite
Și razele de soare în neguri să se-ascundă.

Din cer să fugă luna, lumina-n ochi să doară,
Să cadă amorțirea pe buze și cuvinte
Fîntînile să sece, doar bufnița să cînte
Dar dragostea rămînă, sălbatecă fecioară.

MUGURI DE GÎND

*"Ne diferim unii de alții prin viteză.
Ne este comună doar singurătatea."
(Nichita Stănescu – Cîteva generalități
asupra vitezei)*

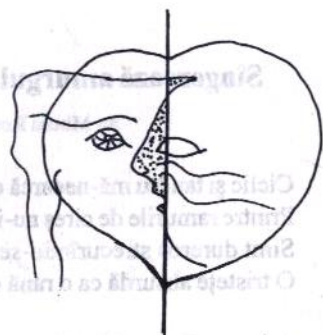
Sîngerează amurgul

lui Mircea Roșculeț

Ciclic și tandru mă-ncearcă o melancolie aparte
Printre ramurile de cireș nu-i a mea nici o floare
Simt dureros strecurîndu-se de-undeva dinspre moarte
O tristețe absurdă ca o rană deschisă-n uitare.

Arborez din orgoliu cîte-un zîmbet sobru, de gală
Ca buchetul de muguri înfloriți în pahar disperați
Pe cînd moartea-n tăcere-și urmează lucrarea-i fatală
Sîngerează amurgul scheletice umbre de arbori uscați.

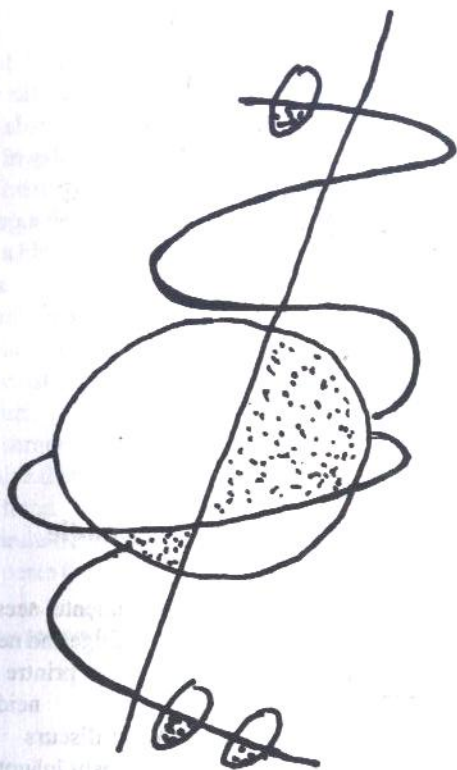

Așa cum niciodată

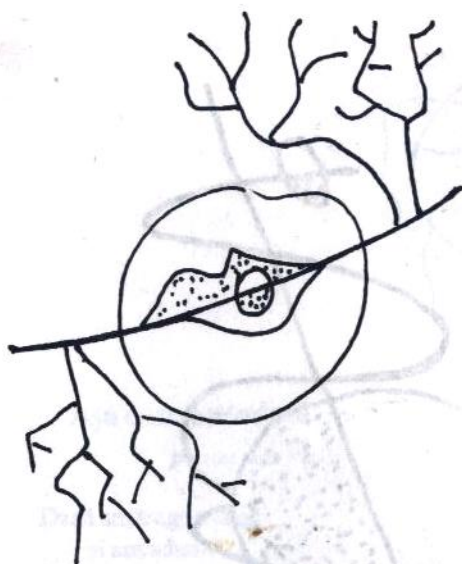
fratelui meu Vasile

Dacă am trage o linie
și am aduna
toate cuvintele tandre
și mângâierile risipite
și la toate acestea am mai adăuga
speranțele,
visele,
amăgirile,
suspinele,
durerile și amărăciunile,
voluptățile,
toate împreună ne-ar clădi
chipul și sufletul așa cum
niciodată nu
ni l-am văzut în vreo oglindă.
Și am rămâne atât de surprinși
văzînd atîta frumusețe
ce n-am știut s-o descoperim
în atîția ani risipiți
pe plăceri ieftine
încît am dori să mai trăim
o viață
asemeni.

Devenire

Tentația sferei
încovoie cerul
cătrec orizont...

Emoție

Sentimentul acesta primar
fulgerînd ne-nțeles
printre alte sentimente
neidentificate.

Acest discurs
rostit înăuntru
izbucnind tumultos
în cutremurul fibrei
și vibrînd ca o strună
într-un ecou
prelungit,
turmă de cerbi
strivind sub copite
ierburile sufletului
vălurind liniștit...

- Ai fost ? Ai plecat ?
M-ai iubit ?...

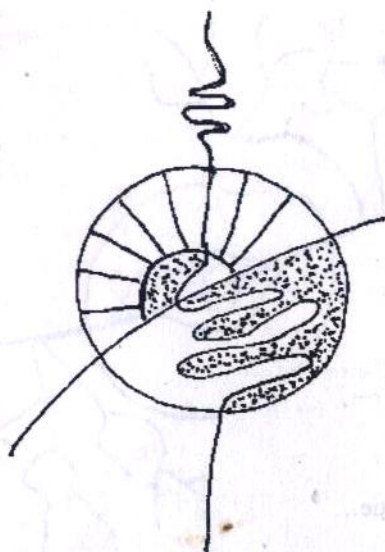
Galop ireal

lui Ioan Evu

Sălbaticul Pegas
 rupe zăbala gândirii
 abstracte
și plutim în galop
 ireal
peste câmpia de nea
 a hîrtiei
Cuvintele
 mă împresoară ca niște
 haite de lupi,
îmi sfîșie existența
 sensuri,
 semne de punctuație...
Mă mistui la flacăra
 frazei
 risipindu-mi cenușa
 peste timp

Și prietenii mă prohodesc în tăcere...

Avatar

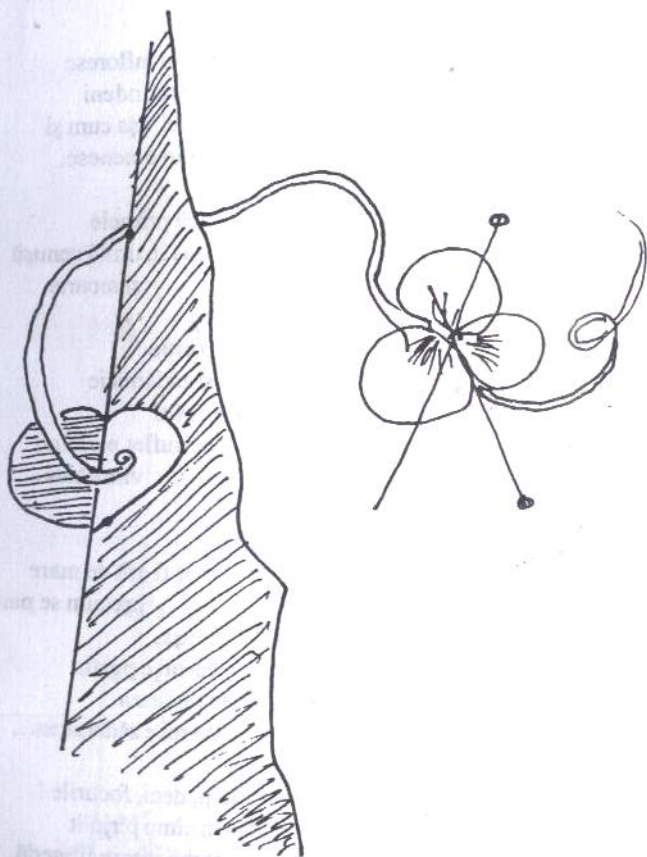
Mi se pare uneori
că trăiesc
o viață a altcuiva
pe care o știu
pe dinafară.
Se-nfig în mine
senzații nelămurite
trăite
cu mult înaintea mea...

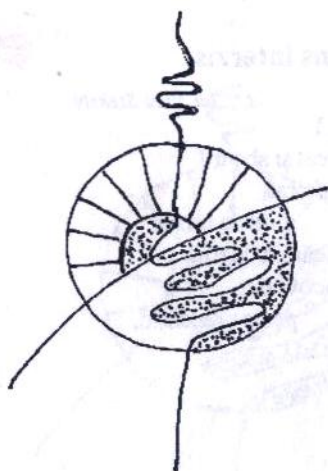
Cred că sîntem
predestinați genetic
să trăim mereu
o viață străină
cu toate meandrele ei
încolăcite haotic
printre zile
și sentimente...

Sens interzis

lui Nicu Szekely

Între real și absurd
înfiorat
gînd de iubire
ram încărcat de rod
încovoiat
peste prăpastie.

Similitudini

Florile focului înfloresc
pretutindeni
la fel, așa cum și
florile cu chip omenesc.

Atîta doar că primele
lasă în urmă cenușă
și moarte
iar celelalte
pustie
și zădărnice
deschizînd răni
pe suflet nicicînd
vindecate...

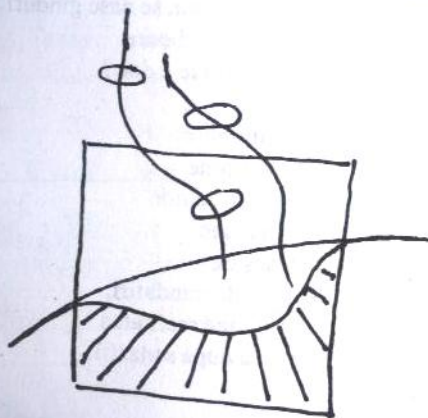
Diferența
n-ar fi atît de mare
precum se pare:
ce-mi e cenușă,
ce-mi e pustia
ce-mi este moartea
ce-mi e zădărnicia...

-Aprinde-ți, deci, focurile !
abia în cîmp pîrjolit
iarba răsare fragedă
și curată...

Cugetare (I)

Alegarea aceasta către
neființă
în tumult de gânduri
și patimi
fără puțință de
întoarcere la izvor,
căutarea nestinsă
a căilor către
inima semenului,
împreunarea absurdă
între două trupuri
pentru a crea
alt trup,
toate acestea
și altele
sînt viață...

Să fie atunci
moartea
doar somn
și nemișcare ?

În goană după senzații

Scormonesc în realitate
cu ghiarele,
trudesc la rădăcina
cuvintelor
și ele nu vor
să rodească...

Sînt ca un rob,
înlănțuit
de prejudecăți...

-Doamne, oare cum se nasc gîndurile
așa libere să zboare
încotro le e dor ?

Simt cum îmi cresc
ochi în palme
dar nu-i pot deschide
și atunci
mîngîi în neștire
petalele de trandafiri,
orb, scormonind realitatea
în goană după senzații...

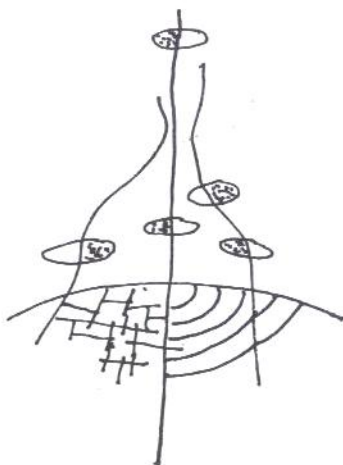
Cugetare (II)

fiiței mele Anca-Diana

În fața oricărui început
nostalgia a ceva
pierdut iremediabil
printre umbrele trecutului.

Clădești un întreg edificiu
pe o iluzie
solidă și puternică
fără să știi când
se va destrăma
îngropându-te
între dărîmături
de idealuri pierdute.

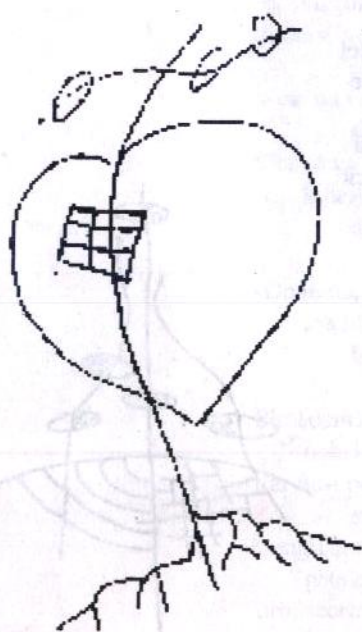
Simți cum te îneacă
valul dorinței
de a-l face pe cel
de lângă tine
mai bun
mai sincer și
mai fericit
pe tine pierzîndu-te...

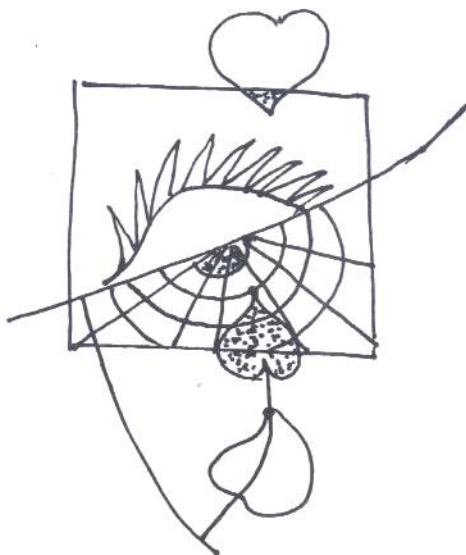

Inocență

fiului meu Radu

N-am știut că visul
nu poate rodi
în pământ străin
și că neîmplinirea
e-o rană pe suflet
nicicând vindecată.

Himera

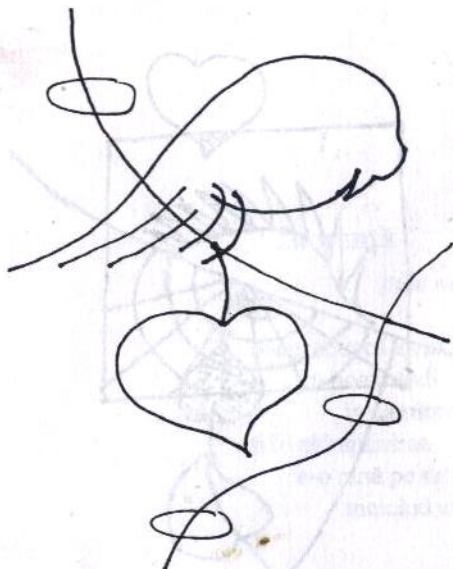
poetului

Sfîșiat de chemarea
spre oameni
îți picuri sîngele-n macii
ofilindu-se-n lanuri,
oaze de liniște
pentru neliniștea din noi...

Orb, îți ridici
privirea spre soare
mîngîindu-i razele
cu metafore

Umil îți cerni cuvintele
răzbunîndu-te-apoi
pe bobocul de floare.

- Trezește-te, omule!
Morganele
spre care-alergăm
cu setea în suflet
sînt, totuși, himere...

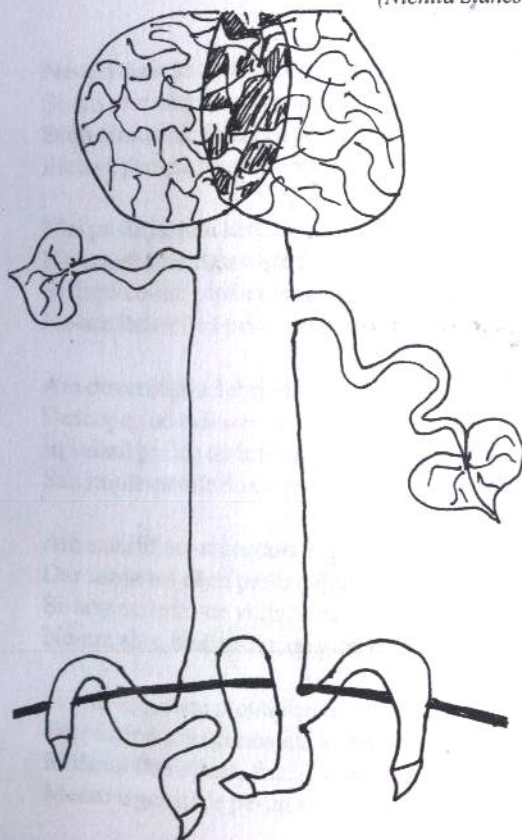
Impresie

lui Ion Dinu

Vine o vreme cînd
viața
îți dă cu tifla
și te trezește agățîndu-te
de amintiri
ca un scaiet
de coada oii...
Trec pe lîngă tine
clipele, și tu,
amorțit și plictisit
te-ntrebi unde sînt
flăcările mistuind
cîndva tristețea
și te miri
de fiecare frunză
rămasă pe ramura
pe care privighetoriale
nu mai cîntă...

GHEARA REALULUI

*"... Nu există biserică
pentru rugăciunea ofilirii florii..."*
(Nichita Stănescu – În landa de piatră)

Întoarcere de pe tărîmul interzis

naivilor asemeni mie

Ne-am răzvrătit într-un tîrziu, strangulînd istoria
 Și-am vrut să întoarcem timpul înapoi
 Bieți nimurici, visînd cu tenacitate gloria
 Fără să știm că ne sugrumăm pe noi.

Mai pe furiș, mai sărînd peste garduri
 Ne-am strecurat ca niște furi la vecini
 Și după ce-am pipăit democrația sub farduri
 Ne-am lămurit că pentru ei vom rămîne străini.

Am devenit și celebri, dar nu și bogați
 Descoperind rafinate delicii gastronomice
 În valsul puilor de lebedă elegant sugrumați
 Sau implementînd savante teorii economice.

Am stabilit noi recorduri în gimnastica prosternării
 Dar sabia tot căzu peste capul plecat
 Și-amanetîndu-ne viața pe arginții trădării
 Ne-am ales, bieți naivi, cu gîtul destinului rețezat.

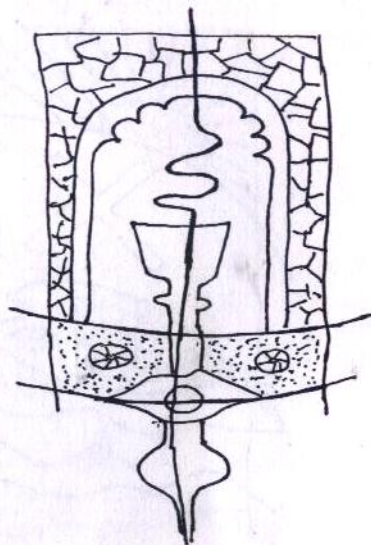
Și uite-așa, cîini plouați cu privirea-abătută
 Tot căutînd prin gunoaiele lumii tainul vieții promis
 Rătăcim fără cîrmă, frunze moarte, pe cărarea pierdută
 Mereu izgoniți de pe-un veșnic tărîm interzis.

Tranziție

(gânduri într-un birt singuratic)

Fiori de vînt scutură sentimente
Ca pe o mantie scorojită de ploaie
Corzi de vioară varsă lacrimi de bătrînă baladă
Peste suflete de iască pustiite de secetă
Între oboseite clinchete de pahare
Zîmbete galbene se încrucișează
Ca niște săbii tocite de vreme
Fără capăt se leagănă funia spînzurătorii
Un cadavru furat putrezește încet
Răspîndind miresme de bătrînețe prematură
Undeva între ritmuri de rock se vestejește
Ramura de lămîiță de pe fruntea miresei
Gînduri scheletice urcă sub bice o altă Golgotă
Se așteaptă cu înfrigurare o nouă răsîgnire.

Elegie corvină

lui Eugen Evu

Suspînul de baladă a-ncremenit în noapte
 Și vîntul se strecoară prin tainice unghere
 Se sting ale iubirii înflăcărare șoapte
 Doar cîte-o buhă rupe zăbranic de tăcere.

Peste cetatea moartă curg fumul-alene
 Iar flamura corvină se-nclină-ndoliată
 Se smulge focul sacru din vetrele perene
 Și amorțirea doare mai mult ca niciodată.

Ne caută blestemul rostit de-o gură moartă
 Și-ncet se-ncolăcește ca șarpele divin
 Ca-ntr-o hipnoză pașii împleticiți ne poartă
 Spre cupa veșniciei umplută cu venin.

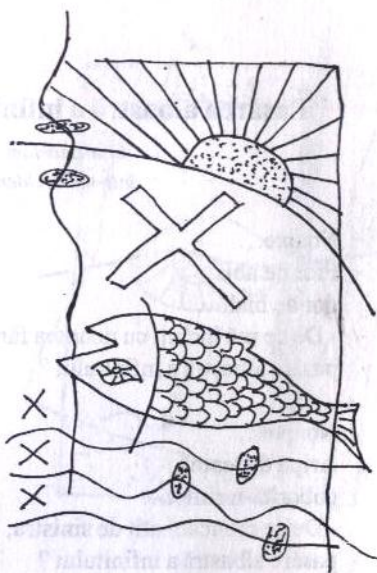
- Vom regăsi cărarea spre casa părăsită
 dintr-un impuls năvalnic, naiv, nesocotit ?
 - Urcați, români, Golgota de veacuri hărăzită
 E-aproape ÎNVIEREA acestui NEAM sfințit !

Continuitate

lui Ioan Romulus

... Pasărea Phoenix
noi sîntem !
Ne naştem şi ardem
în vetrele-n care
şi-a făurit lancea Horia.
Ne cernem cenuşa
peste străbunele morminte
adînc încrustate
în lutul istoriei
renăscînd, falnici stejari,
în trupurile urmaşilor
spre a înfrunta
veşnicia acolo
unde am fost
dintotdeauna.

Tărîmul interzis

lui Mircea Nedelcu

Ne zbatem, pești în vîrșă, prin valurile vieții
 Netrebnici sclavi ai urii durînd zădărnice
 Tot bîjbîind emfatici prin labirintul ceții
 Prunci părăsiți de soartă pe-altare de pustie.

Blestemul care vine din dragostea trădată
 I-cunună înspinată pe inima pustie
 E biciul ce lovește odată și-ncă-odată
 E streangul legănîndu-și povara încă vie.

Mereu urca-vom înspre tărîmul interzis
 Sisifi moderni cu viața simbolic bolovan
 Dar nu samarul vieții e-atotcopleșitor
 Ci muntele se sfarmă sub pas șovăitor
 Iar pentru noi urcușul va fi mereu în van
 Mereu pe altă cale, mereu după alt vis.

Pasărea albastră a infinitului

*in memoriam lui P. Grindeanu, dispărut în 1982
într-un accident aviatic*

Noapte...

Fior de abis
dor de înalt...

- De ce mă încinți cu noaptea fără hotar,
pasăre albastră a infinitului ?

Noapte...

Aripă de teamă
coborâtă-n suflet...

- De ce croncâni atât de sinistra,
pasăre albastră a infinitului ?

Negru...

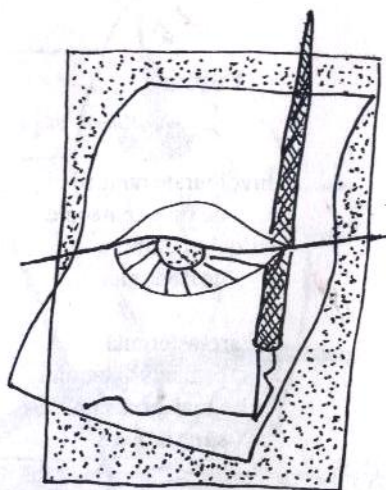
Se clatină cerul,
visul se frînge

- De ce ai orbit și ai aripi de plumb,
pasăre albastră a infinitului ?

Negru...

Simfonie de negru...

Recunoștință

*maestrului Neculai Chirica la
împlinirea a trei pătrimi de veac*

N-am fost și vremea nu mă va preface
poet în sensul vorbelor măiestre
dar pentru ce-ai încumetat a face
atîta vreau, să-ți mulțumesc, maestre !

Ne privegheai condeiul pe hîrtie
din cînd în cînd scoțînd abecedarul
și ne-arătai, pe rînd, cu modestie,
cum se cultivă-n poezie harul.

Mai migăliși apoi, în cînt măiastru
superba "Simfonie în albastru"¹
ca să-și reverse peste noi magia

sonetul. Peste suflute să bată
un clopot blînd în inima curată
ce simte troienind "Melancolia"²...

^{1,2}volum de sonete ale maestrului

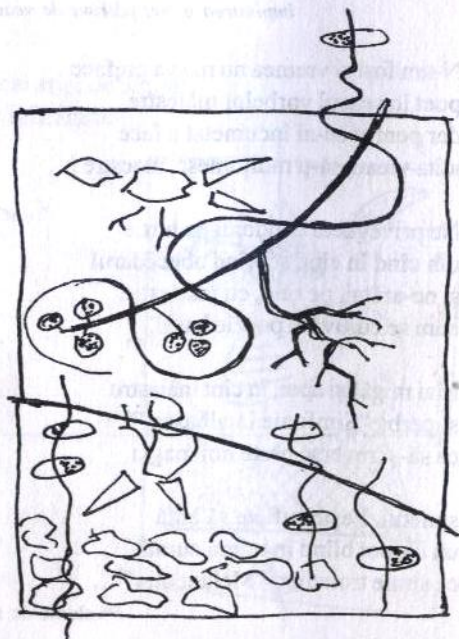
Poluare

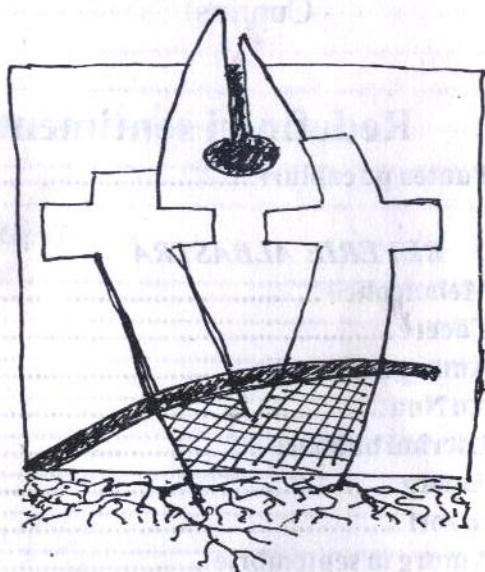
lui Valeriu Bîrgău

Învolburate ramuri
de fum, tentacule
sufocînd cuiburi
de rîndunici

Uitare-așternută
pe mugurii luminii
ce nu mai au curajul
să se nască...

Fulgi mari de zăpadă
zadarnic ascunzînd
gunoaiele lumii,
umbrele lunii...

La mormîntul lui Neculai Chirica

Ne-ai părăsit, bătrîn șlefuitor de slovă !
 Probabil Dumnezeu te-a apelat discret
 Să-i cînți, în cor cu serafimii, cînt de slavă
 Pe versurile vreunui minunat sonet.

Să-i cînți, bătrîne bard, cu toată osîrdia !
 Mai spune-i și că viața ni-e amară,
 Că diavolul a semănat în noi urgia,
 Că-i tot mai greu în mîndra noastră țară.

Iar BLÎNDUL, ascultîndu-te, va plînge
 Duios la pieptul său cel sfînt te-o strînge
 Și ruga-n mare grabă-ți va-mplini
 Pentru c-ai fost și tot vei fi părinte
 Celor ce din oțel clădesc cuvinte...
 Deci roagă-te și pentru noi, cei vii !

Cuprins

Redefiniri sentimentale

Puntea pe cabluri	7

REVERIE ALBASTRĂ

Melancolică	11
Tăcere	12
Amurg melancolic	13
An Nou	14
Lacrimi buimace	15
Amurg	16
În zori	17
Amurg în septembrie	18
Dacă am îndrăzni	19
Renaștere	20
Confesiune	21
Lui Blaga	22
Fantomatice păsări	23
Viața ca o tablă de șah	24

IMPACT SENTIMENTAL

Romanța vremii risipite	27
De dragoste	28
Rătăcitoare umbre	29
Impact (I)	30
Flori de scaiete	31
Stejar bătrîn cu pădure tînăra	32
Luciditate	33
Impresie (I)	34
Matca zădărniceii	35

Circuit închis	36
Aniversare	37
Dans	38
Ascultă-ți chemarea	39
Impact (II)	40
Rugă profană.....	41
<i>MUGURI DE GÎND</i>	
Sîngerează amurgul.....	45
Așa cum niciodată	46
Devenire	47
Emoție.....	48
Galop ireal	49
Avatar	50
Sens interzis	51
Similitudini	52
Cugetare (I)	53
În goană după senzații	54
Cugetare (II)	55
Inocență	56
Himera	57
Impresie.....	58
<i>GHEARA REALULUI</i>	
Întoarcere de pe tărîmul interzis	61
Tranziție (gînduri într-un birt singuratic)	62
Elegie corvină.....	63
Continuitate	64
Tărîmul interzis	65
Pasărea albastră a infinitului	66
Recunoștință	67
Poluare.....	68
La mormîntul lui Neculai Chirica	69

36 Crestul jachin

37 A river

38 Plans

39 A scale of comparison

40 Impact (II)

41 Raga profana

42 MUGUR DE GÂD

43 MUGUR DE GÂD

44 MUGUR DE GÂD

45 MUGUR DE GÂD

46 MUGUR DE GÂD

47 MUGUR DE GÂD

48 MUGUR DE GÂD

49 MUGUR DE GÂD

50 MUGUR DE GÂD

51 MUGUR DE GÂD

52 MUGUR DE GÂD

53 MUGUR DE GÂD

54 MUGUR DE GÂD

55 MUGUR DE GÂD

56 MUGUR DE GÂD

57 MUGUR DE GÂD

58 MUGUR DE GÂD

59 MUGUR DE GÂD

60 MUGUR DE GÂD

61 MUGUR DE GÂD

62 MUGUR DE GÂD

63 MUGUR DE GÂD

64 MUGUR DE GÂD

65 MUGUR DE GÂD

66 MUGUR DE GÂD

67 MUGUR DE GÂD

68 MUGUR DE GÂD

69 MUGUR DE GÂD

70 MUGUR DE GÂD

71 MUGUR DE GÂD

72 MUGUR DE GÂD

73 MUGUR DE GÂD

74 MUGUR DE GÂD

75 MUGUR DE GÂD

76 MUGUR DE GÂD

77 MUGUR DE GÂD

78 MUGUR DE GÂD

79 MUGUR DE GÂD

80 MUGUR DE GÂD

81 MUGUR DE GÂD

82 MUGUR DE GÂD

83 MUGUR DE GÂD

84 MUGUR DE GÂD

85 MUGUR DE GÂD

86 MUGUR DE GÂD

87 MUGUR DE GÂD

88 MUGUR DE GÂD

89 MUGUR DE GÂD

90 MUGUR DE GÂD

91 MUGUR DE GÂD

92 MUGUR DE GÂD

93 MUGUR DE GÂD

94 MUGUR DE GÂD

95 MUGUR DE GÂD

96 MUGUR DE GÂD

97 MUGUR DE GÂD

98 MUGUR DE GÂD

99 MUGUR DE GÂD

100 MUGUR DE GÂD

Tiparul executat la
Imprimeria Gutenberg - Deva

ION URDA

S-a născut în 13.01.1951 în Tismana - Gorj, primul fiu al unei familii mixte: mama - gorjeancă, tatăl - maramureșcan. Locuiește în Hunedoara și este de profesie inginer electromecanic. Deși pasiunea pentru poezie e veche, a publicat sporadic poezie în revistele *Ardealul literar și artistic*, *Provincia corvină*, *Opinii culturale*, *Semne* și în alte publicații, iar eseu, cronică plastică și publicistică în *Hunedoara Exclusiv*, *Provincia corvină* și *Semne*.

Poezia lui ION URDA se alimentează din filioanele tradiționale ale unui lirism de sorginte romantică, ce pune mare preț pe o sinceritate nedisimulată, adeseori debordantă.

Fidel aceluiași peisaj sufletesc pe care-l explorează cu sufletul la gură, ION URDA crede în virtuțile terapeutice ale poeziei și-n capacitățile sale exorcizante, lăsându-se furat de reveria propriilor aspirații existențiale, care nu se află neapărat în armonie cu imediata realitate... Există în mai toate aceste poeme o revoltă (tuneori explicită, alteori mochnită) a spiritului ce nu se lasă luat în stăpânire de incoerențele destinului.

Sentimentele se decantează în imagini solemne, structurate în versuri de rezonanță clasice și străbătute de o ironie amară, meditativă.

Să mai notăm abilitatea acestui poet de a gândi în metafore (lucru nu tocmai de neglijat la un debutant) și dezinvoltura cu care se apropie de temele consacrate ale poeziei dintotdeauna. Acestea, toate - în stare să configureze harta unor izvoare și trasee lirice pe care ION URDA le va frecventa, desigur, cu și mai multă acuitate.

Ioan Evu

15.000